

Схрещення (1936)

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Об хмару хмара, мов об дошку дошка,
ударить глухо, й небо затріщить.
З лопати хмари сиплються дощі,
немов пісок дзвінкий.

В зелену ложку
листка бере калина дощ, мов юшку,
і п'є, і п'є, мов струмінь щастя жданий,
мов бризки сім'я, мов росу цілющу,
відкривши ягід гроно полум'яне,
як віяло червонопере гроно,
аж рветься дощ, як втятий посторонок,
і вітер звільнений вирує колом.
До чорних уст припавши спрагло,
мов палиця, у смерч скрутився й коле
обличчя наші, наче розкіш нагла.
Вузли долонь — у ритміці кохання
ключі музичні, й ти — ляклива ланя.
Не в біблії, не на троянднім ложі,
пий бурю плідну і цілющу.

Може,
землі замало навіть для кохання,
хіба зрівняти з бурею всією!
Гей, відходить буря, проспівавши лунко,
лиш грім із громом, мов змія з змією,
ще раз сплелись в останнім поцілунку.
Не знаючи, віддаш себе всією.

Так що ж,
ні, не ламай долонь, ні рож.

16 травня 1936

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/skhreschennia